

-88
1914

ჩხიავ

საქართველოს
საბჭოთაო
დემოკრატიული
რევოლუციური
პარტია
თბილისი
1914

პარტია

„მართახი“ გამოდის კვირაში ერთხელ. წლიურად ღირს გაგზავნი 2—50. ნახევარი წლით 1—50. წერილები და ფული გამოგზავნება შემდეგ ადრესზე: Тифлиси, Типография „Шрома“, Георгили Волквადзе.

№ 25 იუმორისტ. ჟურნალი
იმ აღვლევებში, სადაც ჩვენი ჟურნალი არ მიდის, მსურველთა გავგზავნება ვასახელათ ფოსტით რამდენაც მოითხოვს. თითო ცალი დაეთმობა 3 1/2 კაპეიკით. ფულის გამოგზავნა წინ და წინ არის საჭირო.

F-2044

შეკობრული შარკები

ვარლამ რუხას ძე რუხაძე.

(იგივე პარონი ფონ-ჩან-ჩან-რუხ-რუხაძე)
წილი ქართული ლიტერატურა გადავსინჯეთ, ყველა დაბეჭდილი თუ დაუბეჭდავი მასალა გადავკექეთ, ყველა ჩვენ ძველ და ახალ საზოგადო მოღვაწეს შევეკითხეთ, ვინახულეთ გამოჩენილი თფილისელი მკითხავი, მოვაყენეთ საკითხი ისტორიულ-ნოვარაფიულ საზოგადოების კრებაზე, შევაწუხეთ ექვთიმე თაყაიშვილი, პეტრე მირიანაშვილი, თედო

ეორდანი, იუსტინე აბულაძე, სარგის კაკაბაძე, თვით პატივცემული მოსე ჯანაშვილი, შევეკითხეთ ქუთაისში სილოვან ხუნდაძეს, წმინდა კირილეს, როგორც ძველ-დაბერებულ და ბევრის მომსწრე ადამიანს, სიმონ ქვარიაძესაც კი, როგორც დედაცაცთა სქესის ორგანიზმის მკვლევარს, მაგრამ საუბედუროთ დღესაც ვერ ვეღირსეთ ერთ გადაჭრილ პასუხს — რამდენი წლის იყო პოეტი ვარლამ რუხაძე, როცა ის დაიბადა. ამ გამოკვლევა-შეკითხვებიდან მხოლოდ ერთი რამ დამტკიცდა საბო-

ლოდ, რომ პოეტი დაიბადა 1205 წელს ქრისტეს დაბადებამდე. თუ მხედველობაში არ მივიღებთ იმას, რომ პოეტის ეზოში წყეული ძირა თავის შვილებთან ტკბილათ მოსაუბრე პატიოსან კრუხს დააცხრა და ქაჩორა წიწილი მოსტაცა, სხვა არავითარი მარჯი არ მომხდარა პოეტის დაბადების დღეს. ეს გარემოება ფრიად ღირს შესანიშნავ მოვლენად უნდა ჩითვალოს.

შეორე დღეს მამამ პატარა ვარლამი ხურჯინში ჩასვა და ბათუმისკენ წაიყვანა. პირველი ლექსი ვარლამმა ამ მოგზაურობის დროს შეთხზა როგორც ისტორიკოსთა გამოკვლევებიდან სჩანს ეს ფრად ღირს შესანიშნავი ფაქტი მოხდა ქუთაისსა და პოეტის სოფელს შუა გზის პირად ეხლაც ამაყად მდგომ მუხის ძირას, სადაც მამამ ხურჯინი ძირს დასლა, პატარა ვარლამი ამოაძვრინა და დასაყვენებლათ მუხის ძირს დაჯდა. მხოლოდ ერთი გარემოება ვერ არის ჯერ ჯერობით გამოკვლეული — რამ მოახდინა გავლენა პოეტის თავზე, რომ ასე ადრე და მოულოდნელად წამოახებეთინა მშვენიერი და ღრმა აზროვანი ლექსი. ზოგიერთების აზრით ეს მოხდა მზის მხურვალე სხივების წყალობით, ბავშვის სკომიხი რბილ ტენიზე მზემ გავლენა იქონია. ბევრიც სხვა მიზეზებს აწერს ამ მოვლენას, მაგრამ ჩემის აზრით არც

ერთი მთავანი მართალი არ არის. თუ ჩუკვირდებით ამ პირველი ლექსის დედა აზრს, ჩვენთვის აშკარა გახდება ის მიზეზი რამაც ეს ლექსი გამოიწვია. პოეტი კენესის, წყევალკრულავს უგზავნის მხაგრე-ლებს და თავის ღრმა სიყვარულს უსხადებს დაზარალებულს. როგორც ხნას პატარა პოეტი ცუდად იხდა-რა ხურჯინში, ძლიერ შეწუხებული მოგზაურობის დროს და სწორით ამ გარემოებას გამოუწვევია ეს ლექსი. ამ დღიდან პოეტი სულ ამ კილო-ზე სწერს და ერთხელაც არ გადა-უხვევია ამ გზიდან.

მამამ ის ჩაიყვანა ბათუმში და ჩაყვანა ღვინო სავსე ბოკეებით და რუშბებით გატენილ სარდაფში. პოეტმა აქ გაატარა ორას ოთხმოცდა შვიდი წელი. ამ ხნის განმავლობაში აუარებელი ლექსები დასწერა. ამ შვიდასი წლის წინათ ის სამუდამოთ ამოძვრა სარდაფიდან და ეხლა დე-დამიწის პირზე სტოვარობს. პოეტი ჯერ ახალგაზრდა და ექვს ვარსეშა მისი პოეტური მუზა უფრო ძლიერათ გამოისი ფრთები.

ერთ დიად ღირსებათ უნდა ჩათ-ვილოს პოეტს, რომ სხვა ჩვენ პოე-ტებთან შედარებით მეტად დემოკრა-ტიული მადის არის და მთელ თავის სიტყვებში მხოლოდ ერთით ერთი პირველი და უკანასკნელი სალი-ტერატურო დილა გამართა თბილის-ში.

ჩრეთელი.

მკვებად

გელზენკინების ქორეუკას.

(ქიათურისათვის)

სად დიხბადე რომ ეს ვიციოდ გარენის ადგილს დაგოწყველიდ. აღმზრდელსა აკვანს, აღმზრდელ ხე-ღამოს მეზომლებითა შემოავივლიდ. ბავშვობის ხანას, ვისაც ახსოვდა, გულმოდგინებით გამოკითხვიდ: სით შეითვისე გაუტანლობა, —ვისით გამოდი ასეთი ფლიდი. გერმანიაში რომ გაემგზავრე,

რად არ ჩავიკრე მდინარის ხედი, თუ შენს მოძმეებს, კეთილის ნაც-ლოთ, დურმიშხანულათ გადაუხედიდი? რომ ჩამობრუნდი ყველა ამბობდა: „ჩამ სიღინჯეთან კუეუც აქვს დიდი და თუ დატვირდეთ დარეგებანი არ მოვიტოლო პირდაპირ მიდი. აფრანციულოთა(ც) ლაპარაკობსო და მისთან ერთათ—ლაპაში „ვიდი“, სულით და გულით შენ მოგენდევით და რა ვიციოდით თუ რომ ვაგვიად-ლით.“

ცხენზე შემჯდარი ერთს სალაიმოზე ბოქალისკენ მივიგლოვობდი: თავ აწველი, წელ გამართული აღბათ შემთხვევით თუ ამაყობდი რომ მიიღწევი დანიშნულ ადგილს, ცხენი დაბი და სიარაჯობდი რადგან არ იყო. —როგორც ომობა აზრებს აქვევდი, ქსელსა გვიქსოვდი... იი გამოჩნდა. —კამინეტში ხართ... ყველა გავიფე, რაზედაც ზეპოთ: თუ კარგის ქნაში წლით არ გსურდა, დურმიშხანობას რაღას გვეჩიროდი, ან იქნებ მაქით ის დაამტკიცე, რომ მაღლა დგებარ და ყველას სჯობ-ვერ აიტანე ჩვენი ზრახვანი, დი, ზრახვანი უკული და ჩამოგვმორდი?!

საცანა.

S. R მეკოდები, საპარალოც ხარ, ვგ ისწავლე განა კლასში? გერმანია რათ გინდოდა ყოფილიყო ისე სახლში, აქ ხომ უფრო წინ წავწყვედენ პრაქტიკულათ მაგ საგანში და ვერც შესვლას გაგვიგდენ ბოქალის კამერაში.

ს.

გურუჯი სცენა

(განათლება)

ყოჩიფელი მინახავს, მარა ერთ ქალს რომ ამღონი საქმრო კავლე-რი ყავდეს ბავი კი არაადა გამოჩინოა. ჩემს ხაზინს ბატონო, ერთად-ერთი ქალი ყავს, მეტი ღმერთმა არ მისცა თუ თვითონ არ ქონდა შნიი ავი კი არ ვიცი სტორეთ. ჯერ იყო

და ღმერთმა სტავლის რატი არ მის-ცა, ასეთ რომე ყოველ წელწინად ვგზამენიც დროს, ყუფუნებო უბრ-ლები ესეოდენ, დასტავლადენ. ვიი ჩემ დღეს უბედურს, რომ ჩემ დღე-მამას არ ქონდენ შემოღება და ღელ სსსტავლედელში ვერ გამგზავნეს, თვარა სოფლის კლასში ისეთ ესტავ-ლიდოდი, რომე ჩვენებური დიკანონ რაგა მაჯობდენა წინის წაიკთხევაში. რაგაც იყო დიდი უბედურობის მე-რე გაათავა გიმნაზია. აწი არ იკით-ხათ რამღონი კავლეური ყავს ამ ჩვენ ბარბიშან? მე არ მოვიკვდეთ ივინის დათვლა მე ვერ შევიძლო, იმას კიი ანგარიშას მკოდენე კაცი უნდა. წაგა ბატონო სადმე, ტრიატ-ში, კლუბში ან სტუმრად ვინმესთან. ღამე გამგზავნიან მე, წაღო და ბა-რიშნა მოაკვილო, ღმერთი, რაჯუ-ლი ჩემი წასვლა საქმრო არ იყოს იმას ბარე ოცდა სტავი მოძილეტე-ური ყავს, ერთს ზონტკიკი უჭირავს, მეორეს რეკვეტი* მესამეს გრედლე-ლი“. ერთი იქიდან გუუყრის კლავში ხელს, მეორე იქიდან და კილამ მაღლობა ღმერთს კლავი ორის მეტი არ აქ თვარა, ჩვიდმეტი კლავი, რომ ქონდენ ყველაში კავ-ლეურები გუუყრიდენ ხელს და ისე მიყვანდენ შინ. მუწევენ ჰობლიეზ-თან* თუ არა და შეიქნება ერთი ჰობრშიაი დასვილადენ“ ჯერ ერთი აკოკებს ხელზე, მერე მეორე, მერე მესამე, მერე მეოთხე და რა ვიცი, იმღონს ჩვენში ხუცესს არცკი კოც-ნიენ ხელზე.

ერთიგზობა ვითხებ: ბარბიშან ავი ხელზე კოცნა რაა მეთქი? ავი განა-თლებათაა მითხრა. —კი მარა ლოყა-ზე, რომ ვინმემ გაკოცოს, მაშინ რას იზამ მეთქი? გავლანძვავო, მი-პასუხა. მოდი ახლა და კაცმა ქუე-კითხე მაგას. კოცნა, კოცნა, ტალი-ზა გინდა ხელზე გიკოცნი და გინდ ლოყაზე, ლოყაც მისია და ხელიც, მარა რას იზამ მაგი განათლება ყო-ფილა თურმე.

რ. ჯიბილი.

ხინჯერის კომპანია და მათი
მიმდინარე ბუნებები.

დღეს ზინჯერმა „მაშინები“
მთელ ჰეყანას მოაფინა
არ დატოვა ქალაქები
სოფლებსაც კი მიაწვდინა.
ვაიანლა მრეწველობა
ბევრ „უსაქმოს“ მისცა ბინა,
გამოქნილი მოხერხებით
ძლიერ გავციძირა რკინა.
ხედებს, რომ ვაჭრობამ იკლტო
აგენტები ვაიჩინა,
ჯამაგირიც დაუნინა
პროცენტობით მისცა ქირა.

ერთ დროულად კარგი დარჩა
ბევრმა დალი დაიჩინა,
თვისი ალავი დატოვა
და ზინჯერი აჯობინა.
მაგრამ დიდ ხანს კარგად საქმე
ვიცით არსად არ ყოფილა
ესეც ხომ ვაჭარი არის
და ვაჭრულად მოახდინა.
შემაოკლა ჯამაგირი,
პროცენტები დაამკირა
ასე, რომ დღევანდელ აგენტს
ალბა რჩება ფეხის ქირა.
მიკვარს ეს ოჯახ ქორები
ასე ღრმად რამ დააძინა.
დღეს რომ შრომას ფასი ადევს
ავი რამ ვერ მიახვინა?
ზინჯერის მაშინა ჰყიდა
და კოლ-შვილს შოიღეს შინა?
ეს იმას გავს, რომ ვაჭრობდა
ერთხელ მოლა მასრდინისა...

ოსმან-ალა.

**სოფიოს და ჰუპის მუსნაფი
ოზურგეთში
(სცენა ალაფანს)**

—სალამი მშვიდობისა ჰუპი!
—ღმერთმა მშვიდობა ნუ მოგა-
კლას ჩემო სოფიო.
—ჰუპი აი თითქმის ვასილია, რომ
არ ისვენებს რა ეშველება მავას ნე-
ტაი?
—რა ქნა მგ ოზურგეთის დამაქ-
სორმა?
—რაი დაო დაი ჩვენი მომიით

ნანესებში ფეხით გახსნალი აფთიაქი
ქარ მიგვირბას!

—რა მითხარი დაო აი საშინელი?
აი ხომ თელი ოზურგეთისთვის თვა-
ლის მოთხარაა?

—ოი გამჩენი ღმერთი მოთხრის
და მოსპობს მას და ყველა მისიანებს.
რავა დანაგრა და გაანადგურა მგ
წეჩვენებულმა მთელი ოზურგეთი
ყოვლის შემძლებელი ღმერთი და
რაც ძლიერია ხატებია იმის ძალა და
სულელი მოსპობს და გაანადგურებს
მაგინს ყველას. მე მეტი წყევლა არ
ვიცი ღმერთა დასწყველის და გამწა-
რებს მაგინს ისე, რომ სიკვდილს
ნატურვლობდენ.

—ვი უბედულო სოფიოვად რავა
გაბადლებულხარ. ქალო წყევლას,
რომ რამე შეგელოს დღიან ღამიანებ
მაგინის წყევლაში ვიქნებოდი. მაგინს
ეხლა არ და ლუღწყია ხალხის განა-
დგურება. თელი გუროის ამბობრბე-
ლები: კირილოვი, ალიხანოვი, (მი-
სი დანაკლისი დღეი შენ შეგებატუს)
ტომბაიოვი, ქურდი ერმოლოვი, მე-
ქთამე ზაყუკვა-ქართველიშვილით,
კლანდია-უხბაულიშვილით, ყველა
ეს ჩვენი დამლუპველები—მუდამ მა-
გინისას არ იყენენ? მუდამ ვასილი-
ისას არ ქეფობდენ? ვისი რჩევით
ასახლებდენ, იქერდენ, ჩხრეკდენ,
სწვავდენ, ქრთამს იღებდენ. ამბო
ყველა წყველიდა მარა ქე ხედავ შენი
ლამაზი თვალებით თუ რამე დემა-
რთა მაგინს. ეხლა დაო როგორც
ამბობდენ ჩვენი აფთიაქი ისთველე
გეხსნებოდა და ვნახავ ვინ გაბედავს
ვასილიას აფთიაქში შესვლას.

—ოიი შაქარი და კრაბუკი ჰუპი
შენ პირს. ჩვენი კობხა და ალმას-
საიეთ სუფთა—ბრჭყვალა აფთიაქის
გახსნა გვეულისებოდღეს თვარა ვასი-
ლიას მტკრიან აფთიაქში, გოგოვი
ამდლაის გაცუთებულ წაღლიზა ვინ
შეგა თუ მისი ავთამყოფის სიკვდილი
არ უნდა?

—რა გითხრა იცი სოფიო? თუ
ვინმემ არ დეიშლა და მიინც წვეი-
და ვასილიას აფთიაქში, სხვამ თუ
არა, მე რომ ქალი ვარ—მე, მე წე-
ვალ თქინეი ბოვასთან, ჩაქურდულე-

ბი ერთ კუთხეში და თუ ვინმე შევამ-
ჩნიე იქით წასვლელი—ვისთავო ერ-
ჯელ, ორჯელ, სამჯელ და თუ
მიინც არაფერი გვიღებ მასმ, ვრო-
ფემ უშველემელ ტუსკი იმ უტკინო
თავში და ქე წავალ ფირალით.

—ვი აღარ გამოწყვიტ პაუზილავ
შენ, ქალის ფირალითა ვინ გეიგონა?

—არა სოფიოვად, იმან გამტკლი-
ცა გულზე კაკალი ქალი, აი მესსათე
აპაშამაქ რომაა და ფერმალიი ოზა-
გველუკო, ავინს სულელი თვარა
რეიზა უხარია ხალხის უბედურობა-
თვარა აბა დაო ნაპრისთაველი პირ-
ფილისას და ნიკოკეიისას, რომ ქე-
ფიო იყო ხუნდამნებთან ერთად აფ-
თიაქის დახურვის გამო—იგი კი არ
გამვიკრებია. აი ასე უნდა იყოს დაო.
ხალხის უბედურობა მაგინისთვის ბედ-
ნიერება.

—რა გითხრა იცი ჰუპი? აწე ჩვენი
კაი აფთიაქი თუ გეხისნა—ვასილი-
სან ერთი რეკი აღარ წავა. უკეთესი
არ იყო გაჩერებულყო მის ტყავში?
მარა ცოდვამ არ დააყენა.

—დაო აი ჩვენი პროზოზორი რა-
მა იგი, გულმად სრამბოს ბაღში,
ისე ჩუმით, ნელის ხმია ემუსიფე-
ზოდა ცნობილ გმირს, ვასილიას
დამაქს—კოწია ბერიძეს, რომ რაცხა
გუროვი შემბინხთა. ამბობენ კოწე
ბერიძე ისეთს „კაი“ ყოფილია, რომ
ღიმიტრია მგელაქე მასთან ბატონიო.

—ვიამე დაო, რა მითხარი მგე
სამინეო? იმან თუ გვიღალატა ხომ
დღეილუქე!

—აი ჩემი თვალებით დავინახე და
ისე სხვასაც კი ამბობენ. არა აი ვაჭო,
რომ ერთ სკამზე სუსტათ გრძნობს
თავს, ეს აშკარაა. ენახოთ აფერ,
ხაღ ხს აფერა გადურჩება შეუტყო-
ბელი.

—ნენააავ! ძროხა გამოლექა
ხბომ, ძროხააა!

—ზუალ, მუალო! მშვიდობით ჩე-
მო ჰუპი, შენთან ღამაპაკს რალა
სჯობია მარა შეიძლება ერთი ჰაქუ-
ტი გამოკრჩე ძროხას—ვარა ტყე-
ლის წვენმა დამიბოცა ბაღენეი.

გეინ-ჩარი.

მესტგირული

(ქობულეთისთვის)

არა მჭერია ჯერ გულა
და არცა მისი სტერია,
არა ვჭეულვარ ღიღინა,
არც არა მითქვამს ძვირია.

დღეს ამიძულა ცხოვრებამ
მომადგა ვასაქირია,
გულდასა მიტომ მივმართე
განვიჭრო სევდა ქირია.

მცოდნემ თუ არა მცოდნემ
დღეს ყველამ სცადა მწერლობა,
რა გინდა კაცმა იცოდეს
სხვა უკეთესი ხელობა?

მით წარმოებით და შრომით
შამოიტანეს კულტურა,
არა სთქვა რანი არიან
განსწავლულნი თუ ფუტურა.

ყველამ მწერლობა დაიწყო
ვისაც კი ხურავს ქულია,
„ლოხბტა“-ცა თავი იჩინა
დრო დაღვა მეტად ცულია.

იშოვა ზოგი ჰოეტი
მათრახის „დანაბრაკია“,
თუ ვინმეს ლექსი უსუსტებს
სულ ყველა მისი ბარგია.

ასეთ მწერლების წყალობით
აწ მუხარადიც გამოვა,
გავცობარწყუნდება კეთილათ
მზე მთიდან დაბლა ჩამოვა.

ვწერ მაგრამ თანაც მეშინის
მათრახი ჯავრობს ცოტაზე,
თუ ვერ ააწყვე კალამი

ვაშობამწერებს ფოსტაზე.
ქანქარი მასთან არ ვადის
არცა აქვს დიდი ხაიროა,
სიფრთხილი დიდი გვირდება
კუდი თუ არ ვავთრია.

მაიც ჩავებრავ ჯინაზე
„მგორის“ ნახვა მჭერია,
წმინდა გიორგის ვახსენებ
არ დავრჩე ანატრია.

მუდამ რომ ყვორის ღრიალებს
დაღებული აქვს პირია,
ჩხუბი და აყალ-მაყალი
ვკითხავ რათ აქვს ხშირია?

შევესწარ ხვარბეთლებიო
ამბობდა მტაცებელია,
რახედ დასკირდა ესენი
რახედ არს ავის მთქმელია.

ფერებამ რაღაც წაართვა
ბეჭეუქს რა აქვს ბრალოა
წაღმა ისახოს პირჯვარი
ახილოს ორივე თვალაია.

ფეხის სხვათთან სიღლიბ
მაშინ აეწვის ნალველია,
მასთან თუ ფეხი შეგიცდა
კარგსა ნულარას მოვლია.

ისევ სჯობს ჩვენ სამკითხველოს
ვიწვევი უცხო სტუმრად,
დაჯვლები ჩამოვიხსენებ
არ მოვექცევი მტრულად.

რადგან არს ახლად ნაკურთხი
ძღვეა-მოსილი სრუებით,
ამაყთ გამოიყურებს
თავისი „ნაკადულებით“.

სხვას ქართულს ვერას იპოვნით
გინდ დაფიციტებ ჩემს მუხსა,
არ ვიცი რას დავაბარალო
სიღარიბეს, თუ გამგესა.

კაფერიმწიკ შევდივარ
რადგან მიმჩრჩის გულია,
მეგრამ ვსწუხვარ რომ არა მაქვს
იქ წსავგები ფულია.

მუსულმანს რაღა უმტყუნო
ჩვენებიც გაღაირია,
ზოგისა ყოფა და ქცევა
ცოცხლიათ არს დასატრია.

ასეთი ვებატონები
ამ ჩვენ ქობლეთში ხშირია,
სათიათოთა რომ მოყვეყ
ვერ მოსთქვამს ენა პირია.

დადილობაცა დამეტყო
ვერ არას ვიტყვი სხვაზედა,

თორემ ამ ჩემსა გულა სტერის
ზე დამაფხრეწენ თავსურა

სიქლეფა.

1912-1913

ლანჩხთში ნახული ჭბაზონილი

— თეატრი იყავი წარმოდგენაზე?
— ყოყავი და ვაი რომ, ერთი დღის
ქირა დამშა ხელიდან!

— მერე რა წარმოადგენს ამის
ფისი?

-- რაი და რაც ხშირათ ხედება
ბურჟუაზიულ ოჯახში!

— მაინც?
— ოჯახის გაუმედურება.

— ჩვენ გვმო ერთნაირი გვქონება
მახარბელ უტიფაროგის!
— რაშია საქმე მის დმიტრი უიხ-
ტიმოვიჩი?

— მაგალითათ აი რაში! ჯაქვი და
ქრთამი შენც გყვარება და ჩემი სუ-
ლი და ხორცი ხომ იმაშია ჩაყურ-
კუმალდულა.

— დებუტატო! შალვა გემგა ხორ-
ცი ცოტა მომცა და იგიც ანძორე-
ბული!

— ძაღლის პედის ყოფილხარ! ბევ-
რი რომ მიეცა ქმ წაიღებდი და ხომ
მოშკვლავდა?

— ლო! შენთვის უთქვამთ თით-
ქის მე ერთი ღუენი კავალრები
მყავდეს!

— ხო, ვენაცვალე, მარა..

— იცოდე ეს სიტყუეა, განზრახ
მოკორილია, თვარა გუშინ მე ქცე-
ნიამ და ნენამ თითებზე ჩამოვთვალეთ
და ძლივსდა ნახვევარი ღუენი მყო-
ლია.

მოცოცავს.

სმა სამტრედიიდან.

პრესის წინამდღევ მამული-
შვილთა უმბარი იარაღი—დიფ-
ფამაცია. ექიმ ბ. ნაწიშვილის
„მოღვაწეობიდან“.

მაღლობა ღმერთს ისიღორე
ავგისრულდა საწაფელი,
რაც სხვემბა ვერ შეიძღეს
მოვახებრე შევიძელი.

გიხაროდეს ჩემო ძმაო
მოისვენებ აწი შენცა,
ბუქსა მალე ჩამოვახრებ
თუკი შეხი არ დამეცა.

ჩემი სახელი სპეტაკი
მან შებოლა, შეაჩვენა
ბევრი ცრემლი მღვდლებთან
ბევრი შიშაცა მიჩვენა
მაგრამ ღმერთი შემიწოა,
ჩამივარდა იგი ხელში,
სინდის-ნამუსს გვეიცვები
რომ გავაბი ის მხვეში.

გაფლანგვა რომ შემომაშა
და საქვეყნოთ მომპრა თავი,
შენც ქე იცი საკითხველს
თუ რა ქონდა საფლანგვის
ანგარიშები ამებნა
არ დავხარჯდი ჩაწერე,
ამისათვის ნუ თუ უნდა
ჯგაზზე მაღვას ბუქსას მერე?
ან იოსკი რომ გაკოტრდა
გაფლანგა იქ ფულები,
შენც ქე იცი მგობარო
ყველა ამის მიზეზები.

მას ეგონა ვახუშტებში
მისებრ წერდა დავიწყებლი,
და სახალხოთა სახარებაში
მოვითხოვდი, გავიწვევდი?

მაგრამ ვერა, ვერ მივართვი
ვერ შემატდნის იგი ვერა,
ციხის კარებს მივადებდი,
თხოვნა უკვე დაიწერა.

მოისრეს დიდამაქისო
დამოშობილი არის წესი,
მაგრამ ბუქსი რომ დასაჯო
რა იქნება უკეთესი?

რას მიქვია ჩემო ძმაო
საშვალება კულტურული,
სანემ ციხეს არ ვაქენებ
არ დაცხრება ჩემი გული.

მაშ ვახიხარეთ თქვენც მგობარო
მტერი წინ გვიძვეს დამარცხებლი,
იქ, ქუთაისში ალაკატი მყავს
მამულიშვილი მირონ-ცხებული.

იმან მიინდო ეგ ჩემი საქმე
ძმი ძმისთვის ნათქვამი არი,
იგი ეტდება სასამართლოსა
გაადლებინოს ციხისა კარი.

ბუქსი გავაზნანს მხარე შებოქლი
ქუქის სასწავლად სასურობოღემი,

რომ მოგვასვენოს, აღარ გვახსენოს
ამირიდან თავისა დღეში.

ასე ამბობენ „დიდუფამაცია“
სადრახისია ყველასათვისო,
პატროსანთა ვასამტყუნებლათ
იარაღია ავი კაცისო.

მაგრამ რათ გინდა სხვებისა აზრი
მე და შენ მარტო არ ვეპარვით ვანა?
თუ გავაძვევთ ბუქსი აქედან
ჩვენს იქნება მთელი ქვეყანა.

ლონი.

სტენის-მოკვარენი

(იხ. „მთაბახი“ № 24.)

VI

იგინივე კოლიას გარდა.

მაშკო. Господа это безобразно.

ვახტანგი. მართლა არა სასიამოვნო ამბავია.

დმიტრი. ეჰ, ჩემო ვასო, ტყუილია იმტრეც თავს, არა გამოვა რა!
იასონი. კი გამოვა ვაჟო, აბა დიდი როლი მიეცი თუ უტყებ არ მოჩრეს.

ვახილი. ბატონებო, მე მინდა პიესა კარგათ წავიდეს, თორემ ვინ შერცხვენილი რაც უნდა ის ითამაშოს. ეხლა რა ვქნა, რომ აღარ ვიცი?!

მაშკო. До свиданія, господа!
ვახტანგი. მშვიდობით, ბატონებო!

ვახილი. მოიცათ, ბატონებო, ვიფიქროთ რამე.

დმიტრი. ვიფიქროთ კი, მარა როდის უნდა მოვლოდ ბოლო ამ აურზაურს?

ვახილი. არ ვიცი, არ ვიცი ღმერთმანი რა გზას დავიდგე.

მაშკო. როდემდის ვიყოთ ასე ბატონო?

ვახტანგი. რამე ნიარბი დავაბოლოვოთ საქმე.

ვახილი. ავერ პორფილე მოვა და გავგზავნოთ, იქნება დეწიოს სადმე და მოაბრუნოს კოლია.

იასონი. მოაბრუნდება ვაჟო, თუ შეუთვლით, რომ პრისტავს ვითამაშებოქო.

ვახილი. კი, მაგრამ არ შეშვენის იმას პრისტავის როლი. (ფიქრობს) ეჰ, რა გაწყობა, გავაზნანოთ პორფელ.

VII

იგინივე და პორფილე.

პორფილე. იმე, ავერ არ ყოფილა ყველა?! მე დავანგრე თელათ ბაზარი და ვერსად ვერ ვნახეთ. პადვალშიაც ქე გვეიარე.

იასონი. (შუბღუფს) კილო! შენ მე ვიცი რაცხას გამომტყუებ.

პორფილე. კი. ბატონო, რესტორაცია იყოს. ბატონო, იქინე რაცხა კი ღვინო უნდა იყოს, რომ პა არ გავიწყდება.

იასონი. იფ, იფ...
ვახილი. (ზორფიფს) რა ქენი, იარაჯე ვერ ნახე?

პორფილე. არ მოსულა თუ? არე
დმიტრი. რომ მოსულიყო, ხომ შენც დინახავდი.

პორფილე. კანკას ცრუაქე არ ყოფილა?! ავერ შემიხვდა, ბატონო და მითხრა შენ სხვაი მონახეთ, მე ნაღდი ვარო, ამ მიწუთში მოვალო. ით.

აბა არ მოსულა პო?! (ზორფიფს და ფიქვ) ჰარაჰე ვაამარეჰიან ვახტანგი და მამოკო.

ვახილი. პორფილე, წადი თუ კაცი ხარ და კოლია მონახე სადმე, სხვდუთხარი მოდი, პრისტავი ითამაშეთაქო.

პორფილე. იგი ვნახე, ბატონო.
დმიტრი. როდის?

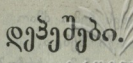
პორფილე. ამ მიწუთში! ეგერი კი, იყო, ბატონო, რაცხა დღემდე სრედინო ითახოდა.

იასონი. პო, აქედან რომ წავიდა გავაგრებულნი იყო და საითამაშოთ შესულა ბილიარდში.

პორფილე. კი, ბატონო კი, გავაგრებულნი იყო მგონი. იმიზა ურესტყამდა აბა შარებს! რაღმე დაამტყრა იკიურობა.

ვახილი. ნუ იგვიანებ, პორფილე წადი.

პორფილე. კი ბატონო, გეახლებით (მოასვენებს და გაშტურდება, რადგან მამოკოს და ვახტანგი ვეღარ დაინახა)

თვილის მათრახვი.

ვერიდან. ჰირიმე შენი მათრახვი შეუპოვარო ყველაზე ჯერ კიდევ ბევრნი არიან გასასწავლაი ვერაზე, პირველი დარხო ჯანყულოვ ცვირას რომ ხალხში ჯავრობდა, არ ვეზხრობიო თორაოვს ტყუილებს რაზე ამბობდა? იმ თავით აქამდისინა მაგის მარჯვენა ხელია, ხან ვითომ ხალხისკენ არის დაძვრება როგორც მელია. მეორე სიყო შერაძე გამოიცვალა რჯულია, უკვე გაჰყადა სინდისი ბლომად მიიღო ფულია. ურცხვად იმახის, რადგანაც არ მოგვეცეს შრომის ფასიო, მითგამ ვყიდით მიწებსა გვირდა თუნებში ასიო. ოთხსა სამოცსა თუმანში ნუ თუ არ ერგო წილია? დღეითა გვეტოლინება როგორც დედის შვილია. მისურაძე ვანუა მეგობარია გულისა, რა უყო ანგარიშები ხალხში ნავროვი ფულისა? სამას ორმოცი მოსახლის აწვეს ცოდო და ბრალია, ხალხთან სისწორე სიმართლე ყველა კაცისა ვალია. კახთიდან ჩამოსულა კაკაშვილისა ქვრივიო, გაყიდულ მიწებისაგან მეც გამოიყავით წილიო. ქაჩლოშვილი შაქრუა ოც თუმანს ედავებო, რადგანაც იცის თექვსმეტში ზედმეტი არ ერგებო. ასე აბუჯათ იგდებენ ხალხის ნაშრომ და ამაგსა, ჰყიდიან ინაწილებენ საეკლესიო ალაგსა.

ქვედა ძიებით. ამას წინაშე მოლო-ჩინი დიომიდე ჩხრჩქ მსლენებლებით ეწვია ჩვენს სოფელს და წიკითხა დღეცა, რომლითაც დაამტკიცა — ქვა ხეზედ უმაგრესიოა და უტირია ხალხს ააგო ქვის საყდარი და შიგ ლოცვასაც მეტი გავლენა ექნებო, მაგრამ უმეცარმა ხალხმა არ დააჯერა და ისევ ხის შეკეთება გადასწყვიტა რომელიც ჯდება 1000 მან., მაგრამ ცნობილია ღიმიტრემ, რადგან ქვის აშენებას არ დაეთანხმენ იმის ჯინაზე უწოდა თავს სოფლის ვეპილი და 700 მ. მიუმტაცა სნეტას და იმუქრება—ქვისზე ნაკლებათ არც ამას დაგვიდგენთო. მიიყვანა სტრატეგები ფულების მოსაკრევით და მოკრიბეს მრავალი საწინდრები.

გარგანა.

(ასჯანჯვრის საჯანჯვრა)

ბაქო. მორსკოი კლუბის რესტორატორმა ბ-ნ ს. გრ—ჩს „ნენი“ ხმით დააკბინკვა, იქვე ახლოს მდებარე ხელზე მოსამსახურებმა ვერ მიაკციეს ამას ჯეროვანი ყურადღება და ვერ უთხრეს დღვის წყალობა რამაც განრისხებულისაგან გამოიწვია თვითეული მათგანის სამსამი მანეთით დაჯარიმება, მისივე უძიროა გვიბის სისარგებლოთ.

—აქ ერთი მეზობლი თეთრი კაცო დამს, მოსამსახურეები შიშობენ რომ იმ წყვეულმა კლდი არ გააქანოს თორემ ამას შეუძლია მოსამსახურეების დაშტრაფვა გამოიწვიოსო.

ესენბუკი. ვაგზის რესტორატორმა ბ-ნმა ფ—მ ის ხელზე მოსამსახურეები რომლებმაც გაბედეს და სოკვეს: ჩვენი აღა ხერიან საქველს არ გვაძლევს, გავჯარიმებს, და უდიერათ გვეპყრობო, არც ერთი არ მიიღოს. მართლის მქმნელს ცხენი შეკაშვული უნდა ყავდესო, ამბობს ანდაზა,— ივინმა კი მატარებლით გაისიერნეს რაკა-იმერეთისაკენ და ზოგმა რუსმა რუსეთისკენ.

—დაარსდა ბანქოს მოთამაშეთა

ხეს) იგი კი ბატონო მარა აი მო-
შეიკო და ვახტანგი სად წავიდენ?
ყველანი ბიკოს, სად წასულანი!
პორფილე. იგენს, ბატონო, მგონია რაცხა სხვაფერ აქეთ საქმე! ქა-
ქებამდის. (გასიხა და დამატრა თავის-
თვის ღამარაკობენ ჩუმად და ხან დახან
დადგომოქუდაყვენ მორაფილეს).

იასონი. რაა, ბიკო, ქაქებამდის?
პორფილე. რა და აღი, ბატონო, რა-
ლი!
იასონი. რის აღი, ბიკო?
პორფილე. იმე, მანდამინც უნდა
დაგინხან ყველა! სიყვარულის ბატონ-
ნიო.

იასონი. (ჩახედავება) როგორ ოუ
სიყვარულის? რა იცი შენ!
პორფილე. იმე, რაჯა არ ვიცი!
იასონი. სიდახ ბოშო, თითონ
კეთხრა თუ?
პორფილე. თითონ რომ არ მი-
ხიხრას ჩემით ვერ მივხვდები თუ!
იასონი. რას უნდა მიხვდე ბოშო?
პორფილე. იმე რას ბატონო და
მე ჩემს კესარიას ჯვარნაწერ ცოდს
მერ გაუბედვე პორუჩკის ვაკეთება და
დავინი კი ყოველ დღე გადაკვარახ-
ანებული დლიან ავა! საცხა ბნელი
სურება იქინე სვირინობენ...

ვასილი. პორფილე, წაიდ შე კა-
ბო, დაგვიანდა.

პორფილე. კი ბატონო—ვახტან-
და მაშეიკო მოიყვანო?

ვასილი. (გაუაზრობით) აი დაგწყვე-
ოს ღმერთმა, დაყრუდით თუ რა
ბავია?! მოიყვანე მის არა?! (პორ-
ფილე უხედავად გავარდება).

იასონი. (აქით) ეს კარგი საქმე
მივცე. ეხლა კი კოტა უნდა გადა-
ვა რომ რიხიანათ შევხვდეთ ვახტანგს.
სულას ამაგრებს).

ღიმიტრი. კაცო, ახლა შენ მილი-
ბა?

იასონი. ეგერ მივალ შე კაცო
მოკონზე, ახლავე დაგბრუნდები
მის).

გოგია.

ვერელი პოეტი.

(შემდგომი იქნება)

წერს. წევრებათ ჩივირა ქართველი ხელზე მოსამსახურეები — გურულები და „მკერდუფები“. პროგრამაში შედის „პაკარა“, „ჩერე“ და „კონჩინა“.

მინერალნი ვოდ. აქაურ ვაგზლის რესტორატორებს ისე შეუყვარდა მათი ხელზე მოსამსახურეები რომ ყველას თავზე „ბოი ცვეტოკ“-ს აყრის.

ბათომი. (ძმების სიმღერა ხე-ტყის ქარსანაში):

ჩვენა ძვირფასო ნოქრებო! ახლოს მიიღით ჩვენთანაო, ყურჩო ჩუმთა რაკას გეტყვით მისი გიგანტ ქვეყანაო.

პირველთა გიჩვენეთ ვრიდოთ გაზეთების კითხვასაო, მეტადრე ვაზეთი „ახარი“ გადაჯიღებთ ხივასაო.

სწავლა და კოდნა ფუქია მთლიათ ვარესი შეგნებოა, იზრომეთ დღიან-ღამიან ყველაფერი გეკნებოა.

თუ ჩვენსა რჩევას მიიღებთ აღარ შეგზდებთ ევსაო, თორემ სულ ყველას გაგრეკათ ზურგზე ავაშობთ ტყავსაო.

ნიშნათ თანხმობის ნოქრებმა მორჩეულად თავი დახარეს, ვაზეთსა ზურგი აქციეს, სიამთ გაიხიხარხარეს.

1920

ჭუუუ.

(აბუსალათინის სააგენტო)

ოზურგეთი. ჩვენს დიდ ვასილს ოზურგეთლები დიდ მაღლობას უცხადებენ, რადგან დროზე მიხვდა ქალაქის აფთიაქს ქალაქისათვის და ჩვენთვისაც ზარალის მეტი რომ არაფერი მოჰქონდაო. ის ეწყინა „ლოხტურა“ დამოიღებ და როცა ძმებმა ხუნდაძეებმა სხენებულ აფთიაქის დაბურვის დღეს ნადიმი გამართეს ბაქო-ბუქით განაცხადა: ვასილაზე უწინ მე მიხვდი ავი და კიდევ მე დავხრე ის აფთიაქი, თორემ ჩემ ტუტუტ ძმას ვასილას რა შეეძლოდაო. | ალბათ ზემო სართულში დღირო

უქუზუნებდა, თორემ გმირი თავის თავს თეთონ არ შეეადია.

წარილი ნიკო გოსინიძე.

ძმო ნიკო! შენი წერილი მივიღეთ და მის აქეთია არც მე და არც სანდროს აღარც მანა გვაქვს, არც ძილი და მოსვენება. გაგონილა ასეთი უსამართლობა: კაცო! ჯერ შენ არც კი იყავ დაბადებული, რომ მე შეგვეცო. მე არც კი ვიცოდ თუ ჩემი ძმა იყავ, ეს მხოლოდ სანდრომ გამაგებინა, როცა ის აქ მოვიდა ამ ოცი წლის წინათ. შენ იყრები, რომ თფილისის „მეშხანსკი უზრავა“ ჩვენზე ფულს გახდევინებს, თითქო ჩვენ კლავლები ვიყოთ, არავითარმა საბუთმა მითთან არ გასჭრა და დაეინებით ამბოინენ, რომ შენ სტყუო, ჩვენ კოვლები ვართ. მოავთხოვეს ან მკვდრები აჩვენო და ან იხადო ფული? რა გიყო, რა გიშველო? ოცდა ათი წელიწდი რუნება რაც მე მოვკვიდი. ოცი, რაც სანდრო და როგორ შეიძლება ეხლა ჩვენი თვე აჩვენო მათ? ეკადე ძმო, იქნებ დაარწმუნო როგორმე, რომ მკვდრები ვართ, აჩვენე ეს წერილი და თუ ეხლაც არ დავაჯერონ წინადადება მიეცი მთელი „მეშხანსკი უზრავა“ წამოვიდეს აქ (გზის ფულს ჩვენ ვიკისრებთ) და თავის თვალით დარწმუნდეს შენს სიამართლეში. თუ ამ უკანასკნელმა საშუალებამაც არ იმოქმედა მათზე და არ დავეთანხმენ ჩემს წინადადებაზე გაგვაგვიჩენე წერილით და მერე ჩვენ ვიკით.

შენი ძმა გიორგი გოცირიძე. საიჭოა, ჯოჯოხეთი.

ეს წერილი ჩვენ გუზინ წინ მივიღეთ ჯოჯოხეთიდან ერთი ახალგაზდა ეშმაკის ხელით. დიდ ფულისწყობაში გამოიწვია ჩვენში „მეშხანსკი უზრავის“ ასეთმა უსამართლო ქვეყამ. თუ ამ წერილის დაბეჭდვის შემდეგაც არ გაასწორებს თავიანთი შეცდომა, ან და უზრავის“ გამგებმა არ ვაძლავა იძულებული ვიქნებით ერთი ჩვენი თანამშრომელი გაგვახანოთ მართხებით და სრული თავისუფლება მივცეთ იმიტომდღის ისე როგორც მას უნდა. შედეგზე ვასუსხს არ ვაგებთ.

„მთარაბი“-ს რედაქცია.

შეკრება

ხელი ვსტაცე საწერი-ჯალამს და ქალაღიღე წინ დაიდრე (ლექსის წერა ვაწერი რაზე მსურს პოეტი ვაწვიღიღე). მწილით ბოთლი წინ დავიდგი კალმის ტარი დავიმოკლე და შაიდა მინდა შეთხზხა რაც გამივა ძლიერ მოკლე.

ის ვინ იყო, ვახისენეთ, არა მკითხე მეტიარა ბედნიერ! დღემოინა უბედურად ვაშწარა, ოტელოსთან ნაჩუქარი ცხვირ-სახოცი რო მოშარა. (აქ ქართული მწიგნობრობა... არა გვეკრია დიდთ არა... ეს შექსპირის შეთხზულია და შექსპირის ცნობა ემარა). ის სახელი რომ მიიღოთ, (მე გგონია კი ესთქვი სწორეთ) პირველი და ბოლო ასო მოაკლეთე მოაშორეთ. შუა მყოფი ორი ასო დავიტოვოთ, შევიანათ და მერმდე კი გამოვიყვით სხვა სიტყვებით გამოვინახოთ.

მათი ნახვა როგორც ვფიქრობ არ არს დიდთ დასაქობი— მოიფიქრეთ ორი სიტყვა ერთმანეთის პირდაპირი. არა გაჩერდ, თუ ვერ მიხვდით? თუ ასეა მაშ, მე გეტყვით: პირველით რომ უარს ვსტაკებთ მეროეთი დასტურს ვეტყვით.

ჩამოსწერეთ ყველა ერთად რაც მიიღეთ, რაც იშოვეთ, რაც ამდენი ფიტობის შემდეგ ძლიერ-ძლიერობით მოაბოეთ.

წიკითხავთ, დინახავთ: ადგილია სასიამო, სცადე ხალხი ბლომათ მიღის და რა შეხვდის სიტხის ვამო. სმადე უფრო ბევრი არის უსაქმური,—ლანდარაბი; თორემ მშრომელს, საწყალ მუშას არ სცლია მისთვის არა; რომც ეცალოს რით წვიდეს? იქ ქანქარი უნდა ბლომათ

აქვივით არ იფიქროთ
ხოლოდ მუცლის გასაძლიანთ).
უკაცრავათ ზოლიუს ვისლი
აბრად ვერ შევამოკლე,
გრამ ახსნით კი ახსნიდით
უ არა ხართ ჰკუა მოკლე.

ბორობოშა.

სიმღერა შელაკულა ვაჭისა:

მე გახლავარ „დ. მელია“
ოცა ბინკი დამელია,
სლდეგების მატრავევი
ელიგნებთან ვაჭიქეცი
კვირაში მავქს სუთი გროში
ექ კმარა წამბდარ დროში,
ამ საძლიანთ ვჭამო პური
ა სიტყვებით კონტრული
ლაულაყა „ლაბტოსნებთან“
ანაც თავი ვიქო სხებთან.

ყველა ერთად შევიყარეთ:
აღ-მოღის ბიჭ-ბუჭები
ა მწერლობით თავი მოვაქვეს
ბერებით ვით ფშუჭები!
ნაცვალე ჩემს ძმა-ბიჭებს—
ლაბრულად გამოზრდილებს,
ნაცვალე საქართველოს
ამ ინახავს ასეთ შვილებს.

მე გახლავარ „დ. მელია“
ოცა ბინკი დამელია,
ძირალებს შეუჭვერი
თ ქვემძრამი, ვით მელია.

წიკაბრტი.

წერილები რედაქციას.

ბ-ნო რედაქტორო! უმორჩილესად
ხოვთ ჩემი უღრმესი მადლობა
იოუსხადლოთ მაშინწალა და ქუჩურ
რანად „ლაბტი“-ს რედაქციას და

მის მაშინწალა თანამშრომლებს, რომ
ზომიერთი ოლიანდებიან და ჯერ-
ჯეროვით ითითქოს ლიტერატურულ
ეთიკის იცევენ. აღსანიშნავია ის ვა-
რემოება, რომ ჯერ დედ-მამის გი-
ნება არ დაუწყიათ. (ყველაფერი

მოსალოდნელია მთვრალი ხალხის-
გან) ჩემს სიხარულს საზღვარი არა
აქვს, რომ ქუჩურათი მონამღვენ,
წარმოიდგინეთ რა სამუშაო იქნე-
ბოდა ჩემთვის ისეთ ქურნალს, სადც
ყველა ვამეღელ-გამომეღელის, ყვე-
ლა მთვრალი, მხეტიალი—დეგვე-
რატის ტვირის ნაცოვიდოვანი დასა-
ვალი აქვს, თუნდაც ერთი კია სი-
ტყუა წამოსცდნოდა ჩემს შესხებ,
ეს ხომ ჩემი დიდი შეურაცხყოფა
იქნებოდა. ღრმა მწუხერებას იწვევს
ჩემში მხოლოდ ერთი გარემოება,
რომ ჩემში დღეს მოაზოვებიან ისე-
თი პირნი, რომლებმაც წერა-კითხვა
იციან და „ლაბტა“ კითხულობენ,
და მას ქურნალს უწოდებენ. ქვეყ-
ნის დასაცვეა არ არის „თეატრ და
ცხოვრება“-ს ქურნალი ჰქვიოდეს და
„ლაბტასა“?!

გარდა ამისა უნდა მოვასხენო
„ლაბტი“-ს შემთითხვენილებს რომ
ოთხასა წელიწადი რომ გაქმდლო
ერთ წამს მათ საპასუხოთ დროს ვერ
დავკარგავ.
თქვენ თანამშ. ირეოილია)

*) ვეთანხმები ბ-ნ ირეთელს დავის სი-
ტყუებში და თან გულ-ბაღლიად ვაცხადებ
საყოველთაოდ, რომ ჩემნა რედაქციამ დი-
დი შეღწევა ჩაიდინა „ლაბტი“-ს ავარი-
ს ხელმძღვანელებს რომ შესაფერი პასუხი
გასცა თავიანთ უმსგავსო ოხუნჯაბაზე.
ყველა დავეთანხმება, რამ ქუჩის ვარყე-
ნილ კონტრებთან ლიტერატურული კამათი
არ შეიძლება და „ლაბტი“-ს ხელმძღვანე-
ლებიც, ისეთი ქუჩის ბიჭ ბუჭები არიან,
მკითხველებს წარმოადგენენ არა აქვთ თუ
ასეთი ხალხნი უფრანოსიტბუნენ. დღეს სა-
უბედურად ყველას აძლევენ უფრანალ-ვაბე-
თის ნება-რთვის და რაკი ამათაც უპატრო-
ნი უფრანალი ჩაუვლიათ ხელში, საზოგადო-
ებანი ვარააქვთ ყოველგვარი სინიშტურე
და გაჯერნილება. „ლაბტა“ არ მოკავიება
არც ფაქტურით და არც ფიქტურით რედაქ-

ტორი, იქ ყველა მჯღანდელს რედაქტორად
მოაქვს თავი და რაკი აწუხავს, თითონვე
იციან, რაც მოადგებათ პირზე იმას ყოინ
თავიანთ სანაგველაში და უფროსი წახით
ავრცელდენ გულუბრყვილო მკითხველებს.
განა ამაზე მეტი დაცემა ლიტერატურისა
და აბურად ავლება მკითხველებისა შეიძ-
ლებია?!

ჩვენ არ შეგვიძლიან ასეთ „ძმა-ბიჭებთან“
კამათი. დღე ოლიანდონ და ოლიანდონ უბად-
რუჭებმა, სანამ თვით საზოგადოება ამის
დღებლეს ლაგანს.

„მთრახმა“-ს რედაქტორი.

პასუხი ვასილ ხარაბაძეს.

მე პარკოვის ქუჩის მცხოვრებლებს სა-
ერთოდ არ შეგებობიერ ჩემის წერილით. ეს
ცხადია ვისაც წიკითხვა და გაცემა არ
უძნელდება. მე ვეხებო სერგ დუქნის წინ
კრებას და იქვე დუქანში მომხმად აყალ-
მავალს კანდაბატოს დაწერის დროს რაც
მომხდა და არა კრახით თქვენ. თუ ამ ფაქტს
უარს ჰყოფ შემიძლია დავამტკიცო კლდე-
წინააღმდეგ შემზგვევაში შენთან საკამათოთ
და წყლის ნანახავით არ მცალია.

შანთი.

ეშმაკი და კაპიტალისტი.

ეშმაკი რას ჰუჭირობ კაპიტალისტი!
ან რისთვის მოგიწყენია?
ბანკებში ფული ბლომად გაქვს,
მთელი ქვეყანა შენია!..

კაპიტ. მუშები მივციტებიან,
გულზედ მომეღო გენია...
ეს ყველა გამომეღევა,
რაც ბუქითად შემიძინია.

ეშმაკი. მერე რათ სტანჯავ მოშებსა,
შე ტუნწო, არა გცხენია?
ხელ-ფასი მეტი მიეტი,
ჯიბე რო გავიტენია!..

